

Finanšu pārskats
par 2005. gada novembri

Finanšu pārskats
par 2005. decembri

Ieņēmumi		Ieņēmumi	
Ziedojumi no kolektēm	401,30	Ziedojumi no kolektēm	1 268,10
Draudzes nodoklis	207,20	Draudzes nodoklis	356,30
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	69,82	Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	26,35
Ziedojumi diakonijai	217,12	Ziedojumi diakonijai	1 129,93
Par ūdens apgādi no īrniekiem	10,56	Bankas konta apgrozījuma peļņas procenti	4,20
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	10,27	Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	10,27
Kopā	916,27	Kopā	2 795,15
Izdevumi		Izdevumi	
Saimnieciskie izdevumi	40,31	Saimnieciskie izdevumi	502,23
Draudzes darbinieku algas	423,54	Draudzes darbinieku algas	423,54
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	132,51	Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	132,51
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	197,17	Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	197,17
Pabalsti	160,00	Prēmijas	320,00
Tālrunis	13,89	Tālrunis	22,15
Apsardze	35,40	Apsardze	35,40
Elektroenerģija	7,09	Elektroenerģija	40,46
Medikamentu iegāde (diakonija)	15,00	Ūdens apgāde	14,06
Pabalsti (diakonija)	89,48	Īpašuma apdrošināšana	120,00
Saimnieciskie izdevumi (diakonija)	32,13	Medikamentu iegāde (diakonija)	61,72
<i>No mērķa ziedojumiem:</i>		Pabalsti (diakonija)	222,28
Draudzes avīzes drukāšana	230,34	Saimnieciskie izdevumi	401,30
Bēniņu remonts	488,74	<i>No mērķa ziedojumiem:</i>	
Griestu siltināšana	362,02	Draudzes avīzes drukāšana	233,52
Kopā	2227,48	Kopā	2 726,34

Pateicība

Ziņojumi

Mīļš paldies visiem tiem, kas mīlestībā sagatavoja Ziemsvētku dāvanīgas vai ziedoja savus līdzekļus žēlsirdības darbam. Tā Jūs iepriecinājat daudzbērnu ģimenes, gados vecākos draudzes locekļus un mazturīgos.

Sirsnīga pateicība arī Klīvlendas draudzei un Dāmu komitejai, tās vadītājai Norai Balodei, kas mūs atbalstīja arī šogad, atsūtīdami 600 \$.

Lai Dievs jums bagātīgi dod visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem! (2Kor 9:8)

Diakonijas vadītāja Inga Rancāne.

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Biķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

Sestdien, 18. martā plkst. 18:00 draudzes sapulce

- Darba kārtībā:
- draudzes valdes atskaite
  - jaunas draudzes padomes vēlēšanas u.c.

Nākamā Bībeles stunda jauniešiem – 18. februārī plkst 16:00

Paziņojam, ka pagājušā gada aktīvākā krustvārdu mīklu minētāja ir **Maija Nesterova!** Aicinām Maiju saņemt balvu **19. februārī** pie sadraudzības galda, kas, kā katru svētdienu, notiks sakristejā pēc dievkalpojuma.

BIĶERU EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Dievkalpojumi svētdienās 10:00 otrdienās 7:00	Pieņemšana pie draudzes mācītāja pirmdienās 17:00 - 18:00 trešdienās 17:00 - 18:00
Bībeles stundas trešdienās 18:00	Tuvākas uzziņas pie draudzes mācītāja Aleksandra Bītes Tālr. baznīcā: 7702517 Tālr. mājās: 7537229
Katehēzes pirmdienās 18:00 vai sestdienās 9:00	
SVĒTĀ EVANĢĒLISTA LŪKAS KRIEVU EV. LUT. DRAUDZE Bībeles stundas sestdienās 11:15	

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 1 (8)

2006. gada februāris

DIEVA VĀRDS – MŪSU SKOLOTĀJS

Guntars Baikovs

"No Tavām pavēlēm es mācos, tādēļ es ienīstu visus viltus ceļus. Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem."
(Ps. 119:104–105)

Jaunais gads itin bieži tiek iesākts ar pārdomām un cerībām. Mēs atskatāmies uz aizvadīto laiku – kā esam to dzīvojuši, kā būtu bijis jādzīvo un kā gribētos savu dzīvi vadīt nākotnē. Jau no bērnu dienām, no pirmajiem soļiem mēs tiekam mācīti, kā pareizi dzīvot. Jo nav uz pasaules tik ļaunu cilvēku, ka tie nevēlētu saviem bērniem labu un gribētu tiem mācīt to, ko paši uzskata par sliktu un nederīgu. Katrs tēvs un māte – visbiežāk pat neapzinoties, ka ar to tiek pildīts Dieva uzdevums – māca savam bērnam, kā pareizāk staigāt šīs pasaules ceļus, par ko saņemsim sodu un par ko – balvu. Tā jau kopš mūsu dzīves iesākuma Dievs caur mūsu tuvākajiem rūpējas par mums un mūs vada. Nelaime tā, ka bieži mūsu vecāki un mēs paši kā vecāki skaidri nezīnām, ko vajadzētu bērniem mācīt: kas nesīs sodu, kas prieku un uzslavu – šeit laicīgi un tur mūžīgi.

Tā nu mēs ikviens ar labiem nodomiem tiekam audzināti – ģimenē, skolā, sabiedrībā, pasaulē. Pasaule mums māca praktiskas lietas, kuras noder šajā dzīvē un padara mūsu uzturēšanos virs zemes vieglu un patīkamu. Par to, protams, paldies! Diemžēl pasaules pamācības nelūkojas uz zemes dzīvi kā vienu no posmiem, kurā mums Dievs devis noteiktas iespējas un uzdevumus, bet gan kā uz visaptverošu

cilvēka gājumu, it kā visa dzīves jēga un piepildījums būtu koncentrēti šeit un tagad. Mēs tiekam gatavoti, lai būtu gudrākie, spēcīgākie, mērķtiecīgākie un veiksmīgākie. Ja nu tomēr šķiet, ka uzvarētāju un veiksminieku ceļš nav mums gluži pa spēkam, tad vēl ir daudz citu veidu, kā pasaulē atrast savu laimi, galvenais – apzināties savu individualitāti un neatkārtojamību, pieņemt un atzīt sevi par labu. Bet, ja pat tas īsti neizdodas un vēlamies ko tādu, kas pat pasaules cilvēkiem nešķiet visai labos un cienījamos vārdos saucams, tad tiekam mudināti aizstāvēt savas cilvēktiesības un pierādīt,

savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu (Mt 22:36–37). Tā nemāca arī to, ka "mēs nekā nespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību" (2. Kor 13:8).

Tāču beigu beigās nekas nav praktiskāks par Dieva pamācībām, kurām atšķirībā no pasaules plāpām piemīt kāda būtiska īpašība – tas, ko Dievs saka, vienmēr piepildās. Ja ir rakstīts: "Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst, un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus" (2. Moz 20:5–6), tad tas tieši tā arī notiek. Vai mēs tam ticam vai ne, vai gribam atzīt Dieva darbu savā dzīvē vai ne – tomēr tas tā notiek. Tādēļ paldies Dievam Visuvaldītājam, ka Viņš caur likumiem un ārēju kārtību, caur vecākiem un mūsu ģimenēm un visskaidrāk savos baušļos atklāj, kā mums dzīvot, lai mūsu dzīve būtu par svētību ne tikai mums, bet arī mūsu tuvākajiem.

Par nožēlu mēs nespējam pat šīs skaidrās un vienkāršās Dieva norādes savā dzīves ceļā gājumā ievērot. Tā vietā, lai mīlētu Dievu, mēs pieprasām, lai Viņš, neievērodams mūsu grēkus, nevīlcinoties piepildītu mūsu iegribas. Tā vietā, lai mīlētu savus tuvākos, mēs lūdzam, lai viņu rūpes netaptu mums zināmas un netiktu mums uzkrautas. Tā vietā, lai meklētu, kur ir patiesība, mēs meklējam, kura no patiesībām varētu būt mums piemērotākā.

(Turpinājums 2. lpp.)

ka mūsu kārības un vēlmes ir norma, kura visiem bez ierunām jāpieņem. Bet paldies Dievam, ka Viņš mūs nav pametis vienatnē ar pasaules gudrību. Jo, lai gan ikdienā tā lieti noder, tomēr garīgās lietās tā ir akla. Tā nemāca uzdot jautājumus, kas mēs esam, no kurienes nākam un kāds ir mūsu dzīves piepildījums. Tā nemāca, ka mums būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta un

Spredikis

(Turpinājums no 1. lpp.)

Tomēr, pat neraugoties uz mūsu ļaunajām vēlmēm, domām un darbiem, Dievs mīl mūs ar dievišķu un nesavtīgu mīlestību un ik dienas nenogurstoši darbojas, mūs pamācīdams un dodams mums visu nepieciešamo, lai mēs varētu ieraudzīt un atzīt, ka Viņa vārdos ietvertie apsolījumi ir patiesi. Lai arī pasaulē mēs staigājam tumsā, Dievs liek saviem vārdiem būt par mūsu kāju spīdekli. Kas staigā tumsā, tam nav viegli spert soli. Kas redz, kur likt savu kāju, tas nekļūdīsies un nekāps velna lamatās, bet droši un pārliecināti varēs doties uz priekšu.

Taču mūsu apgādība un vadība šajā pasaulē ir tikai neliela daļiņa no tā, ko Dievs caur savu Vārdu mums piedāvā un grib sniegt, ja vien Viņu neatgrūžam un nenicinām Viņa laipnību. Tā gan ir redzamākā Dieva devuma daļa un svarīga mums tieši šodien, un tieši tāpēc Dieva uzticība šajā redzamajā sniedz mums pārliecību, ka Dievs savus apsolījumus turēs arī tajās lietās, kas saistās ar pēdējo tiesu un mūžīgo dzīvošanu.

Ja Dieva pavēlēm klausām, tad Viņa Vārds izgaismo mūsu tekas šajā pasaulē,

taču Viņa apsolījumi mūs aicina pacelt acis augšup un lūkoties uz priekšu – uz to galamērķi, kurā Dievs pats mūs sagaida. Lai gan mēs neesam Viņa uzmanības un žēlastības cienīgi, bet gan ļauni un grēka samaitāti, Dievs Kristībā caur savu dēlu Jēzu Kristu mūs ir darījis par saviem bērniem un nu aicina atpakaļ pie sevis. Gaišums, kuru Dievs mums caur Evaņģēliju sniedz, pasludinot visu mūsu grēku piedošanu, apgaismo mūsu ceļus, lai nevēršam vairs savas acis uz zemi, bet cerībā un ticībā raugāmies uz priekšu. Lai nemeklējam, kā spert nākamo soli šeit, pasaulē, bet paļaujamies uz to aicinošo gaismu, kura apspīd ceļu atpakaļ uz Tēva mājām. "Šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod" (Mt 7:14), bet mēs zinām, ka mūsu Kungs Kristus ir sacījis: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani." (Jņ 14:6) Lai nu šajā gadā Dieva Vārds ir mūsu skolotājs, lai Viņš ne tikai apspīd mūsu tekas šīs pasaules gājumā, bet arī ir gaišums, kurš ved mūs apsolītajā valstībā, kuru Dievs Tēvs kopš mūžības sagatavojis tiem, kurus Viņš mīl. Āmen.

Meklējiet Rakstos!

VAI DIEVS MĒDZ SMIETIES?

Mazliet par humoru Vecajā

Derībā

Aleksandrs Bīte

Dieva lietas, protams, ir ļoti nopietnas lietas, tāpēc reizēm nākas sastapties ar uzskatu, ka tādas it kā nenopietnas lietas kā humors un smieklis (ja nu vienīgi prieka smieklis un gaviles) nav Dievam tīkami un ir sveši Bībeles nopietnajai vēstij. Taču būtu jāatceras, ka joki ir visai nopietna lieta, ne velti kādā sakāmvārdā tiek sacīts: katrā jokā ir daļa ... joka, viss pārējais – patiesība.

Svēto Rakstu teksti atspoguļo ļoti daudzveidīgu žanru un izteiksmes līdzekļu klāstu, tie ir plaši pētīti un daudz aprakstīti, taču humora tēmai Bībelē pētnieki ir pievērsušies samērā nesen. Tie vienprātīgi atdzīst, ka humors Bībelē, arī Vecajā Derībā, ir ļoti interesants un nozīmīgs izteiksmes līdzeklis, kas nav paredzēts kādai dīkai izklaidei vai atslodzei, kā humors parasti tiek uztverts, bet ir ļoti spēcīgs un emocionāls valodas līdzeklis, ar kuru tiek pastiprināta izteiktā doma, kas var būt arī ļoti skaudra vai pat traģiska. Kā tad Bībelē tiek lietots šis izteiksmes līdzeklis?

Humors Rakstos sastopams visai dažādos veidos un nokrāsās. Uzreiz gan jāatzīst, ka tam Bībelē biežāk ir diezgan melna nokrāsa un nereti tas izpaužas kā ironija vai pat sarkasms, ar kura palīdzību tiek izsmieta cilvēku bezdievība un citi grēki. Bieži vien dažādie runā ietvertie humora paveidi ir savijušies kopā ar komiskām vai ironiskām situācijām, tā viens otru pastiprinot. Reizēm mēs humoru Bībelē sastopam labsirdīga smaids veidā, kur tas izsaka mīlestību un maigumu. Citviet ar draudzīga humora palīdzību Bībelē tiek "pavilkti uz zoba" kādi cilvēka netikumi vai vājības. Dažkārt kādā atjautīgā līdzībā ar smaidu tiek pateiktas ļoti nopietnas lietas. Bībelē izsmej, smejas un smaids gan Dievs pats, gan viņa pravieši, gan citi ļaudis. Taču visu pēc kārtas!

Tātad vispirms par Dievu To Kungu un Viņa smiekliem. Otrajā psalmā (1–5) mēs lasām: "Kāpēc trokšņo tautas un ļaudis tukšu melš? Zemes ķēniņi ceļas un

Draudzes dzīve

pauniņas bija nolicis citā vietā, bet viss veiksmīgi tika atrasts.

Pēc iestiprināšanās, jūs jau atceraties, solīdāka vecuma ļaudis risināja rāmas un nesteidzīgas sarunas, bet zāles brīvo daļu un skatuvi savā varā bija pārņēmusi milzu enerģija un pašapliecināšanās alkas. Tas viss lauztin laužas no katra vismazākā un kustīgākā svētku dalībnieka! Es nebeidzu brīnīties, kā Līvijai, Vitai un Baibai kopīgiem spēkiem izdodas šo haosu padarīt krietni rāmāku un organizētāku. Izpausties gribētāji tiek iesaistīti jautrās spēlēs un sacīkstēs.

Lai bērni tiktu pie dāvanijām, nāk talkā arī lielie – katram galdiņam jāsatavos kāds priekšnesums. Te nu atklājas līdz šim neapjausti talanti! Ģitāras solo un ģitāru trio, dziesmas un dzeja pa vienam un kopā! Mūsu duets – Maija un Ieva – mēģina nodziedāt kādu īpašu dziesmu, par kuru man jāpastāsta mazliet sīkāk. Jo, lūk, mūsu

oriģināllugai tika rakstīta arī oriģinālmūzika. Ja atceraties, lugas Pāvils, sēdēdams cietumā, īsina sev laiku, lasot kaut ko no lielas lapas. Tas, ko viņš lasīja, ir senas kristiešu himnas vārdi (mūsdienīgākā latviešu valodas pārcēlumā), kuras melodiju neviens vairs nezina, bet teksts atrodams Pāvila vēstulē filipiešiem. Madaram Kalniņam iepatikās doma, ka tas varētu būt dziedams gabals, un viņš manis pārdzejotajiem vārdiem pierakstīja mūziku. Diemžēl lugā dziesma neizskanēja, jo komponists pats nevarēja būt klāt, lai to nospēlētu. Tomēr dziesma ir jauka. Vai varētu būt, ka mēs to dzirdēsim kādā svētku dievkalpojumā mūsu draudzes dziedātāju izpildījumā? (Te es lieku treknu, cerīgu jautājuma zīmi.)

Pēc tam mani aizrāva prom samēģināt pāris līnijas, ko celt priekšā publikai. Kad atgriezies zālē, bija pienācis laiks viktorīnai. Šķiet, drusku azarta tā radīja un

prātniekiem deva iespēju paspīdēt ar zināšanām. Arī balvas bija iekārojamas – nesen iznākušās *Nārnijas hronikas* pirmā un otrā daļa. Par to paldies izdevniecībai *Egmont Latvija* un mūsu draudzes māsaī Jolantai Ļucānei.

Uzreiz pēc viktorīnas sākās līnijas priekšnesums. Tik tikko paguvu noraut žaketi (stipri silti bija kļuvis aktīvā rostībā, un arī tagad to iedomājot kļūst maķenīt siltāk ap sirdi) un iestājos rindā savā vietā. Virpuļojot citu pulkā, vien maniju sajūsminātus aplaudētājus gar deju laukumiņa malām un priecīgus līdzdejoņus, jo īpaši rokenrolā.

Visi vienpadsmit pašreizējie svētdienas skolas skolotāji tika sumināti ar grāmatām un saldumiem. Žēl, Vita tobrīd nebija klāt un draudzes pateicības dāvanīgu saņēma mazliet vēlāk. Galu galā jāteic, man nebija laika garlaikoties. Ceru, tāpat arī jums.

Svētdienas skolas skolotāji

ATSAUKSMES

Lita Geide: Tas ir ļoti mīļš pasākums. Būt kopā ar draudzes cilvēkiem vienmēr ir patīkami, te ar prieku nāk gan ģimenes ar visiem – pat pavisam maziem – bērniem, gan jaunieši, gan vecāki ļaudis. Mani īpaši saista teātra izrādes, kurās pēdējā laikā galvenās lomas spēlē Inga Rancāne. Izrādē piedalās arī mūsu bērni. Tā jau ir tradīcija, un to nevajadzētu pārtraukt. Mani patīkami pārsteidza, ka mans dēls ir izaudzis un ļoti labi spēlēja teātri. No otras puses – tomēr ir vajadzīgs vakara vadītājs, kas visu saliek kopā.

Daina Siliņa: Man ļoti patika teātris un tas, ka to spēlē pazīstami cilvēki. Tā viņus var ieraudzīt citādu nekā ikdienā, atklājas, kādi talanti ir mūsu draudzē. Patīkami pārsteidza Inga (Rancāne) un Guntis (Cepurnieks). Kā jau mācītājs uzrunā teica, šādi pasākumi ir vajadzīgi, lai draudzes locekļi iepazītos un sadraudzētos. Parasti pēc dievkalpojuma cilvēki uzreiz steidzas

prom, uz tēju paliek vieni un tie paši, bet tik daudzi viens otru nemaz nepazīst! Man pašai šī sadraudzība ir ļoti svarīga, tāpēc arī man patika, ka Aleksandrs to uzsvēra savā uzrunā. Jauki, ka svētdienas skolas skolotājus aicināja priekšā (tā visi varēja ar viņiem iepazīties) un apsveica, uzdāvinot ļoti labu grāmatu. Es ar lielu nepacietību gaidīju arī viktorīnu, tā man vienmēr šķiet ļoti interesanta un pārdomāta, un ikviens tajā var izteikties.

Mārite Graudiņa: Vislielāko atzinību gribu teikt par lugu. Tā bija ļoti raita, labi tērpi, un mani pārsteidza ļoti labais tēlojums – patiešām, režisorei gods un slava. Vēl man patika līnijas, viktorīna un bērniem

organizētās spēles ar baloniem. Es redzēju, ka bērni bija sajūsmā un cik ļoti viņiem tas patika. Tāpat līnijas radīja tādu atraisītību! Es gan stāvēju malā un aplaudēju, bet ar sirdi es biju tajā visā iekšā.

Līnijas. Dejojam katrs par sevi, tomēr visi kopā.

Laulības

Un pāri visam tam lai ir mīlestības saite..." (Kol. 3:14)

2005. gada 23.decembrī mūsu dievnāmā notika Kaspars Plotkas un Litas Tizenkopfas laulību dievkalpojums. Kaspars pirms neilga laika tika arī iesvētīts mūsu draudzē. Tā kā saruna ar jauno Tizenkopfu ģimeni notiek jau mēnesi pēc laulībām, vispirms jautāju par to, vai ir kas mainījies viņu dzīvē.

Kaspars. *Mainījusies ir attieksme vienam pret otru. Ir lielāka kopības sajūta, jo vairs nav prātā jēdziens "tu un es", bet gan – "mēs". Man ir nepieciešamība vairāk rēķināties ar Litu.*

Lita. *Es vairāk jūtos piederīga otram cilvēkam.*

Atceroties laulību dievkalpojumu, visvairāk jaunajai sievai un vīram ir palicis atmiņā "Jā" vārda došanas fakts.

Kaspars. *Es ļoti uztraucos pirms šī apstiprinājuma teikšanas. Domāju par to, vai būs pietiekami skaļi, vai nepateiks nepārliecinoši un klusi.*

Lita. *Tas bija svarīgi, lai apliecinātu otram, ka tiešām saki "Jā". Man laulību laikā bija savāda sajūta, it kā esmu šeit uz zemes, bet domas ir kaut kur citur. Man tas*

Kaspars un Lita Tizenkopfi

bija īss mirklis. Tajā rītā pat daba bija pārvērtusies, un mani bija pārņēmušas tādas dīvainas pārdomas un sajūtas.

Marta sākumā ģimenē ir gaidāms bērniņš, tāpēc šobrīd gan Kaspars, gan Lita atzīst, ka visas domas un lūgšanas ir saistītas ar vēlmi redzēt bērniņu veselu un ticībā augošu. Kaspars saka: *"Ja būs veselība un ticība, tad bērniņam būs arī viss pārējais".*

Eva Lūse

Draudzes dzīve

DERĪGAIS, KAFIJA UN
CITAS JAUKAS LIETAS

Laila Čakare

Pēkšņi uznākušajā un, manuprāt, jau pārmērīgi ieilgušajā spelgonī mēģinu pievērst domas omulīgajam 26. decembra vakaram. Bet tās mirklī sasilst par lāstekām un saduras man galvā. Eju meklēt kārtējo karsto kafiju, lai tās mazliet atkausētu un noapaļotu. Vai sākt ar kafiju? Kafija, šķiet, arī tur bija, bet tas nebūt nebija sākums...

Sākums bija jau oktobrī, kad nelielā dāmu *tusiņā* Edīte pēkšņi iejautājās par Ziemsvētku lugu. "Es gribētu, lai tur būtu vergi" – viņa bilda, "un lai var redzēt, cik viņi ir apspiesti, bet pēc tam – kļūst brīvi." Vergi, – es domāju, un kāds tiem vispār sakars ar Ziemsvētkiem vai ar Evaņģēliju? Es varēju iedomāties tikai vienu daudz maz piemērotu vergu – to, kurš Bībelē pieminēts Pāvila vēstulē Filemonam. Baznīcas vēsturē atrodama norāde, ka vēlāk viņš, iespējams, kļuvis par bīskapu. Daudzi gan ir centušies to apšaubīt un pierādīt, cik tas ir neiespējami, tomēr dzīvē mēdz notikt arī trakākas lietas... Jā, te varētu būt pavadēniņš. Pēc kāda laiciņa es jau ieinteresētajām dāmām, kuras toreiz bija klāt sarunā, varēju ziņot – režisore gribēja vergus, nu tad vergi būs! Tā tapa ludziņa par Filemona aizbēgušo vergu Onēzimu, kura vārds grieķiski nozīmē *'derīgais'*.

Iestudēšanas laikā sākotnējais uzmetums apauga ar jauniem dialogiem un darbībām. Kā izteicās Andris Sekste, Epafras lomas tēlotājs, – tapa lielā māksla.

Kāds tomēr uz brīdi ir spējis atrauties no lugas vērošanas, lai nospiestu fotoaparāta slēdzi. Afija (Ramona Rancāne) grāmatvedībā nogrimušajam Filemonam (Raivis Latvens): "Tēt, kādu cepuri es redzēju tirgū!"

Lielais fināls – jaunā bīskapa uzruna tautai – gan tiem, kas uz skatuves, gan tiem, kas zālē: "Pestītājs ir dzimis, Gaisma ir nākusi pasaulē!"

Tāpēc galaproduktu es nekādi nevaru saukt tikai par savu. Tas, ko jūs redzējāt uz skatuves, bija kopīga darba rezultāts, kas tapa un veidojās dažbrīd pat itin karstos strīdos, tomēr tika režisores Edītes Puriņas izsāpēts un izauklēts līdz galam. Tāpēc izsaku, manuprāt, kolektīvu cerību, ka mums izdevās tīri labi. Kā teica Eva Lūse: "Brīžiem es tā aizrāvos, ka pat aizmirsu, ka skatos lugu!" Droši vien tāpēc par iespēju iemūžināt dažus kadrus fotofilma viņa atcerējās tikai noslēgumā, kad visi iznākuši uz skatuves.

Varētu jau teikt, ka lugas ideja veiksmīgi sakrita ar nesen Bībeles stundās apspiesto tēmu – Pāvila vēstuli kolosiešiem, kā to savā uzrunā atzīmēja mūsu mācītājs Aleksandrs Bite. Bībeles stundās nācies pieskarties arī Vēstulei Filemonam, kas vienā laikā rakstīta un uz vienu pilsētu sūtīta ar

Vēstuli kolosiešiem. Tomēr man no savas puses jāatzīstas, ka šī sakritība nebija gluži nejauša.

Pēc mācītāja uzrunas un lūgšanas beidzot bija iespēja ķerties pie visa, kas galdā likts, ko nu paši bijām sanesuši un sarūpējuši. Pa to laiku daļa aktieru cītīgi meklēja savu šīs zemes mantību, jo dažs bija palicis basām kājām, cits vēl klīda apkārt pirmā gadsimta tērpā. Neraizējieties, viss beidzās labi! Kāds pārmērīgā kārtības mīlestībā maisījus un

Guntis, Zane un Valdis var spēlēt gan pa vienam, gan trijātā!

Meklējiet Rakstos!

(Turpinājums no 2. lpp.)

valdnieki apvienojas pret To Kungu un Viņa svaidīto: "Sarausim viņu važas un metīsim prom viņu saistekļus!" Bet, kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku. Taču reiz Viņš runās uz tiem Savās dūsmās un iztrūcinās tos Savā bardzībā." Šī Rakstu vieta mums atklāj paša Dieva smieklus. Tas Kungs debesīs smejas par visu tukšo šīs pasaules vareno rošību, kad šie varenie sajūtas kā dievi un domā, ka paši veido pasaules vēsturi un likteņus. Dievs ļauj tiem darboties un pūlēties un smejas par viņu bezjēdzīgajām pūlēm un nodomiem.

Psalmi mums atklāj šīs lietas no vēstures viņas puses – no tās puses, kur Dievs savā skaidrībā visu vada un redz un reizēm smejas par šo pasauli, taču jāatzīst, ka mums, kas dzīvojam vēstures šinī pusē, tādos brīžos smiekli nāk reti pat tad, ja viss apkārt notiekošais arī varētu šķist kaut kādā ziņā smieklīgs. Tas tādēļ, ka tādos vēstures brīžos, kad pasaules varenie klaji izrāda savu bezdievību un neatkarību no Dieva, list asinis, vairojas netaisnība un ciešanas. Labi gan, ka mēs zinām arī to, ka tad, kad Dievs smejas par bezdievīgajiem šīs pasaules varenajiem, Viņš tomēr jūt līdzī un gādā par mazajiem un necilajiem.

Diezgan ironiskā veidā Dievs reizēm runā arī ar saviem ticīgajiem. Kad Dieva mīļais vīrs Ījabs ir izteicis visu, kas viņam ir uz sirds, – gan sāpes, gan neziņu, gan šaubas, gan savas pretenzijas pret Radītāju –, tad Dievs savu nesaprātīgo kalpu uzrunā šādi: "Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts! Kas ir noteicis tās samērus – tu laikam to zini?" (Īj. 38:4–5) Šādos vārdos Dievs atklāj Ījabam, ka viņš nezina un nesaprot nedz to, no kā viss ir cēlies, nedz to, kā viss – arī Ījaba pārbaudījumi – noslēgsies.

Arī pašam Ījabam, lai arī viņa ciešanas tiešām ir lielas, nav palikusi sveša humora izjūta. Saviem "mīļajiem" draugiem un sirsnīgajiem oponentiem, kas nesaudzīgi un pārgudri spriež pār viņu tiesu, Ījabs ironiski saka: "Patiesi gan, jūs esat īstie ļaudis, un ar jums kopā izmirs visa gudrība!" (Īj. 12:2) Šos vārdus derētu dzirdēt vienam otram pārgudriniekam, kas iedomājas zinām visu!

Savu izredzēto tautu, kad tā ir nospiesta pie zemes un tuvu iznīcībai, Dievs uzmundrina diezgan neparastā veidā: "Nebīsties, tu tārpiņ Jēkab, Israēla pulcī! Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, tavs pestītājs ir Israēla Svētais." (Jes. 41:14) Tauta savas nožēlojamās bezdievības dēļ ir pazaudējusi visu, tā savu ienaidnieku priekšā ir palikusi kā tārps, kuru atliek vienīgi samīt, bet Dievs savai tautai apsola atkal kļūt stiprai caur Viņa dāvāto žēlastību

un ticību. Un, lietodams vārdu *tārpiņ*, Dievs itin kā labsirdīgi pasmaida par savas tautas nespēku un izrāda savu maigumu un sirsnību pret to.

Kāds visai neparasts notikums aprakstīts 1. Kēniņu grāmatas 18. nodaļā, kurā vēstīts par laiku, kad Israēla tauta ir novērsusies no Tā Kunga un uzsākusi kalpot Baalam. Tad Dieva pravietis Elija visas tautas priekšā uzaicina Baala priesterus uz sacensību – ja viņu dievs patiesi ir Dievs, tad lai viņš atbild vai nu pieņemdamas piedāvāto upuri vai kādā citādā veidā: "Tad viņi paņēma vērsi, kuru viņš viņiem bija devis, un tie to sagatavoja. Un viņi piesauca Baala vārdu no rīta līdz dienvidum, sacīdami: "Ak, Baal, atbildi mums!" Bet tur nebija nevienas balss, nedz arī kāda, kas atbild. Un tie kliboja apkārt altārim, kas bija uzcelts. Un ap dienas vidu Elija tos apsmēja un sacīja: "Sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir dievs; varbūt viņš iegrimis domās vai aizņēmts darišanās, vai atrodas ceļā, varbūt viņš gul, un viņam būtu jāmostas!" – Te nu mēs redzam, ka pravieša runā nav ne vēsts no mūsdienās tik izslavētās tolerances jeb iecietības pret citu cilvēku reliģiskajām jūtām. Pravietis ir rūgtuma un dedzības pilns par savas tautas novēršanos no patiesā Dieva, un šis rūgtums un dedzība savu galējo izpaudumu rod Baala priesteru nokaušanā, kas aprakstīta šīs nodaļas turpinājumā. Redziet, kur noved novēršanās no patiesās dzīvības un kā piepildās Dieva smiekli un tiem sekojošā bardzība un dusmas, par ko mēs lasījām 2. psalmā.

Kā Dieva smiekli un bardzība izskan arī vārdi bagātajai un bezdievīgajai pagānu pilsētai Ninivei, kurus Dievs liek sludināt pravietim Nahumam: "Arī tev, Ninive, tagad jākļūst dzērūmā noreibušai, apmulsušai, pat nepazīstamai! Un, kaut tu arī būtu spēcīga jaunava, tev tomēr būs jāpaslēpjas un jāmeklē glābiņš no sava ienaidnieka. Visi tavi cietokšņi ir kā vīģes koki ar pirmajiem augļiem, kas, ja kokus pakrata, krīt mutē tiem, kas tos grib ēst. Redzi, tavi kareivji ir kā sievas jūsu vidū. Tavas zemes vārtus viņi vērtin ver vaļā ienaidnieka priekšā, kad uguns ir aprijusi tavu vārtu dzelzs aizšaujamās. Apgādājies ar ūdeni aplenkuma laikā, nostiprini savus nocietinājumus! Roc mālu zemi, samīci mālus ar savām kājām un darini izturīgus ķieģeļus! Bet uguns tevi tomēr aprīs un zobens iznīcinās; tā aprīs tevi kā siseņu cirmeņus, kaut arī tevis jau būtu tik daudz kā šo cirmeņu, tik daudz kā šo siseņu. Tirgotāju tev vairāk kā zvaigžņu pie debesīm, bet viņiem kā jauniem siseņiem būs jāizslīd no savu priekškāju apvalka un jāaizlido! Tavu augstāko pārvaldnieku tev arī ir tik daudz kā siseņu, rakstvežu ir kā lidojošu kukaiņu bari, kas aukstās dienās

sametas uz žogiem, bet, kad atspīd saule, tie paceļas gaisā, un neviens nezina, kur tie paliek." (Nah. 3:11–17)

Ninive tiek salīdzināta ar sievieti, kas savu kārtību dēļ nodzeras, degradējas un pazudē visu, kas tai ir bijis. Tās labi bruņotie karavīri viņu nepasargās, tās daudzie tirgoņi aizspietos citur, tās neskaitāmie izglītotie un lepnie ierēdņi pazudīs kā vaboļu bari nezināmā virzienā. Jāatceras, ka vēl nekas īpaši neliecina par to, ka tas drīzumā notiks, viss vēl plaukst un zeļ, taču caur pravieti jau atskan Tā Kunga smiekli no debesīm par veltajām bezdievīgo pūlēm, kā arī nākamās bardzības un dusmu apsolījums. Vai mēs to neesam daudzreiz vēsturē piedzīvojuši, arī mūsu tautā? Vai to neredzam arī šodien? Vai mēs šodien saklausām Dieva smieklus?

Soģu grāmatas 9. nodaļā mēs varam izlasīt par kādu traģisku notikumu. Pēc izcilā Israēla tautas vadoņa Gideona nāves viens no viņa 70 dēliem, vārdā Abimelehs, vienojas ar saviem novadniekiem, Sihemas iedzīvotājiem, lai tie viņam palīdz nogalināt viņa daudzus brāļus un viņu pašu ieceļ par Sihemas ķēniņu. Asiņainajā slaktiņā izdzīvo tikai pats jaunākais no brāļiem – Jotāms. Kad Sihemas iedzīvotāji ieceļ brāļu slepkavu Abimelehu par ķēniņu, Jotāms nāk uz Garicama kalnu un saka Sihemas vecajiem: "Uzklausiet mani, jūs Sihemas varasvīri, tad Dievs arī jūs klausīs! Sanākt reiz sanāca koki, lai sev svaidītu ķēniņu, un tie sacīja eļļas kokam: valdi jel tu pār mums kā ķēniņš! Bet eļļas koks tiem atbildēja: vai man likt iet zudumā savam taukumam, par ko Dievs un cilvēki mani slavē, un es tad lai noiētu un līgotos pāri koku galotnēm? Tad koki teica vīģes kokam: nāc tu, esi mūsu ķēniņš! Bet vīģes koks tiem sacīja: vai lai es atstāju savu saldumu sulā un savus labos augļus, kas ir tik jauki, un lai noiētu un līgotos pāri citiem kokiem? Tad koki sacīja vīna kokam: nāc tu un topi mums par ķēniņu! Bet vīna koks tiem atbildēja: vai lai es atstāju savu vīna svaigo sulu, kas ieliksmo kā dievus, tā cilvēkus, un lai noiētu un līgotos pāri citiem kokiem? Tad visi koki uzrunāja dzēlīgo ērkšķu krūmu: nāc tu un esi ķēniņš pār mums! Tad ērkšķu krūms atbildēja pārējiem kokiem: kad jūs patiešām mani gribat svaidīt sev par ķēniņu, tad nāciet un uzticieties manai paēnai. Bet, ja jūs to nedarīsiet, tad lai no ērkšķu krūma izšaujas uguns, un lai tā aprij Libanona ciedrus!" (Soģu 9:7–15)

Brāļu slepkava Abimelehs tiek šajā līdzībā attēlots kā uzpūtīts ērkšķu krūms, kas aicina viņa pavēnī tverties Libanona varenos ciedrus. Turklāt paši Libanona ciedri ir aicinājuši sev par ķēniņu šo nožēlojamo un nekam nederīgo ērkšķu

(Turpinājums 5. lpp.)

Par lūgšanu

Kristieši zina, ka pareizi lūgt ir augstākais un grūtākais darbs zemes vīrsū un reizē lielākā kalpošana Dievam. To mums būs zināt, ka visa mūsu aizsardzība un pasargāšana pastāv lūgšanā.

Ak, kaut es spētu tā Dievu lūgt, kā sunītis prot skatīties uz gaļas gabaliņu! Visas viņa domas veltītas tikai gaļai – citu viņš neko nedomā, nevēlas un nēcēr.

Tam, kas grib pareizi lūgt, jāpieradinās to darīt priedīgā un paļāvīgā prātā, neļaujot iebiedēties ne no tā, cik bezgala augstu viņš kāpj savā lūgšanā, nedz arī no tā, cik viņa lūgšana ir necienīga.

Ja tas, pēc kā mēs lūdzam, netiek dots, mums tiek dāvāts vēl kas labāks, jo lūgšana nekad nevar būt velti lūgta.

Tēvreize ir lūgšana pār visām. Tā ir lūgšana, ko mums mācījis Visaugstākais Meistars. Tajā ir aptvertas visas garīgās un laicīgās svētības, un tajā ir drošs patvērums visos pārbaudījumos, kārdināšanās un uztraukumos. Pat nāves stundā.

Viss, ko mēs varam labu darīt, ir pateikties Tev, Dievs. Tas ir arī mūsu vienīgais īstais dievkalpojums. Dievkalpošana ir Dieva slavēšana. Un pateikšanās Dievam ir kristiešu īpašais tikums un augstākais dievkalpojums

Dievs, ļauj mums pieaugt šādā atziņā un nostiprināties! ㊫㊲

Lasītājs jautā

Sveicināta, avīzes redakcija!

Liels prieks ir par mūsu avīzi. Šeit patiešām var iegūt informāciju, kas attiecas uz katru. Neesmu liela rakstītāja, bet ļoti vēlos uzdot jautājumu, kas man neliek mieru ilgu laiku. Tas saistīts ar aizlūgumiem lielajā draudzes lūgšanā dievkalpojuma laikā. No sākuma dalīšos savās pārdomās, bet pēc tam uzdošu jautājumu.

Pirms pāris svētdienām mācītājs savā sprediķī apstiprināja un stiprināja manas domas, sakot, ka galvenais, kas cilvēkam ir vajadzīgs, ir ticība un galvenais, kas mums ir dots no Dieva, ir mūžīgās dzīvības dāvana. Uz to mēs cerībā arī dzīvojam un gaidām To Dienu. No tā es secinu, ka viss pārējais cilvēka dzīvē ir otršķirīgs; galvenais, par ko mums vajadzētu lūgt, ir ticības un paļāvības dāvana, lai mēs nenomaldītos no šī ceļa. Bet kāpēc mēs lūdzam par to, lai brāļiem vai māsām ticībā labi klātos ārzemju ceļojumos? Par ļaudīm, kas saķēruši iesnas un vienu reizi nevar atnākt uz dievkalpojumu? Droši vien to darām, jo tā vajag darīt. Vārdu sakot, mans jautājums ir – kuros gadījumos ir jāvērsas pie mācītāja ar lūgumu par draudzes aizlūgšanu. Vai tad, ja man ir iesnas un varbūt jūtos slima, vai tad, ja es jūtu, ka mana ticība un paļāvība sāk zust. Un cik slimam jābūt cilvēkam vai cik ilgi slimojošam, lai viņu celtu aizlūgumā visas draudzes priekšā,— jo mēs taču katrs lūdzam pie sevis, vai tad ar to nepietiek?

Šo jautājumu vēlos noskaidrot, jo daudzkārt dzīvē vairs neredzu, ko vēl varētu izdarīt, lai izklātu no sarežģītām situācijām. Nesaprotu, kad iemesls gana nopietns, lai vērstos pie mācītāja pēc palīdzības. Vai tad, kad problēmas neatrisinās mēnesī, divus vai varbūt pēc pusgada? Tanī pašā laikā mana ticība, vismaz man pašai tā liekas, nešūpojas.

Ja iespējams, lūdzu atbildiet, varbūt arī citiem šī lieta nav skaidra.

Jau iepriekš pateicos.

Draudzes locekle

ATBILD DRAUDZES MĀCĪTĀJS ALEKSANDRS BITE

Paldies par Jūsu vēstuli. Jūs esat skārusi dziļu un sarežģītu tēmu, kas droši vien nodarbina daudzus kristiešus. Protams, no Svētajiem Rakstiem mums ir pilnīgi skaidrs, ka mēs varam vērsties lūgšanās pie Dieva visās savās vajadzībās, arī pašas

ikdienišķākajās. Apustulis Pāvils par to raksta: "Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā" (Fil. 4:6), un mūsu zūdīšanās parasti taču skar tieši mūsu visikdienišķākās lietas. Mēs gan no šiem vārdiem nevaram saprast, vai apustulis raksta par draudzes kopējām vai privātajām lūgšanām.

Pavisam noteikti par draudzes lūgšanu apustulis raksta savam darba biedram un draudzes vadītājam Timotejam: "Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā". (1. Tim. 2:1–2) Lai gan šajā Rakstu vietā nav noteikts draudzes lūgšanu saturs, tomēr no sacītā var noprast, ka dažādie pieminētie lūgšanu veidi (lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas) norāda uz ļoti plašu vai pat visaptverošu dažādo vajadzību celšanu Dieva priekšā draudzes lūgšanā.

Visu lūgšanu lūgšanā – Tēvreizē – pavisam īsā veidā ir ietverta visa cilvēka dzīve – laicīgā un garīgā – ar visām tās vajadzībām, arī pašām sīkākajām. Šī lūgšana ir domāta gan kā katra kristieša individuāla lūgšana, gan visas draudzes kopējā lūgšana. Tēvreizē mēs lūdzam arī par to, lai Debesu Tēvs mums dod mūsu dienišķo maizi. Mārtiņš Luters savā Mazajā katehismā brīnīšķīgi skaidro to, kas ir šī dienišķā maize,— tās ir pavisam parastas lietas – drēbes, kurpes, ēdiens, dzēriens, veselība utt., taču kādas no šīm lietām vajadzības gadījumā varētu būt izceltas īpaši. Dievs netur par nenozīmīgu lietu pat matu skaitu uz mūsu galvām. Galu galā jāatceras, ka pat vislielākās lietas var būt pilnīgi atkarīgas no vismazākajām, tādēļ nav jāvairās lūgt arī par tām.

Mūsu luteriskā dievkalpojuma Lielajā draudzes lūgšanā ir ietvertas gan pašas lielākās, gan lielas, gan ne tik lielas vajadzības, un tas, ko šajās lūgšanās lūdz

Lasītājs jautā

ietvert draudzes locekļi, ir ļoti dažādas lietas. Protams, ja uz Lielo draudzes lūgšanu pārceltu visas ikdienas vajadzības, ko cilvēki parasti lūdz savās privātajās lūgšanās, tad šī lūgšana būtu bezgala gara. Tā nevajadzētu rīkoties, un katrs kristīgs cilvēks to arī vairāk vai mazāk apzinās.

Taču man kā mācītājam daudz svarīgāk šķiet cik iespējams izvairīties no kādu striktu ierobežojumu jeb kopējā draudzes lūgšanā "atļauto" un "aizliegto" aizlūgumu saraksta ieviešanas. Jo, tāpat kā ir iesācēji un ir rūdītie ticības lietās, "pieaugušie" un "bērni", ticībā stiprie un ticībā vājie, tā ir arī dažādas vajadzības un lūgšanas, un nevienam nevajadzētu tikt atstumtam, ja vien viņa lūgšana nav pretēja Dieva vārda mācībai vai arī kādas tiešām maznozīmīgas lūgšanas būtiski sāktu apgrūtināt dievkalpojuma norisi vai apgrēcināt citus kristiešus. Taču man nav nācies ar šādiem gadījumiem sastapties.

Tāpat grūti ir ieviest arī kādus vispārējus kritērijus, pēc kuriem varētu noteikt, kur un kad beidzas mūsu privāto lūgšanu zona un vajadzētu vērsties pie draudzes ar lūgumu par aizlūgšanu. Katrā ziņā, ja sirdi ir nemiers un nedrošība, tad ar šādām lietām nav jāpaliek vienam, bet droši jālūdz palīdzība – lai draudze aizlūdz. Nevienš taču nesaņems pārmetumus no Dieva, ka pārāk bieži lūdzis draudzes palīdzību aizlūgšanā, ja nu vienīgi, ka pārāk reti. "Lūdziet, un jums taps dots!" – tāds ir Kristus pamudinājums. ㊫㊲

Svētais Dievs, žēlīgais debesu Tēvs! Tu pats mums esi pavēlējis un mācījis Tevi pielūgt un esi solījis mūsu lūgšanas paklausīt, – uzklausi, ak, Kungs, kad es no visas sirds Tevi lūdzu. Tuzini, ka sirds mana ir auksta un kūtra, ka es esmu grēku samaitāts un ka nezinu, ko man lūgt, nedz arī— kā lūgt, lai Tev labi patiktu. Tāpēc Tevi lūdzu: dod man žēlīgi lūgšanas Garu, kas pats mani aizstāv pie Tevis ar neizteicamām nopūtām, ka tas manu auksto sirdi sasilda, manu prātu apgaismo un mani māca Tevi pielūgt garā un patiesībā ar stipru ticību uz tava mīļā Dēla dārgo nopelnu un aizlūgšanu. Paklausi mani manas dvēseles svētības dēļ, Tava svētā vārda un mana Pestītāja Jēzus Kristus dēļ. Āmen.

(Lūgšana no Vidzemes dziesmu grāmatas, 1891.)

A.Dīvers, "Lūdzēja rokas"

Meklējiet Rakstos!

(Turpinājums no 3. lpp.)

krūmu. Varena satīra par tirānu uzurpatoru un neprātīgo tautu, kas to izvēlējusies sev par ķēniņu.

Taču ne jau vienmēr Bībelē sastopamais humors ir tik skarbs. Daudz asprātīgu un humora pilnu izteikumu ir atrodamī Salamana pamācību grāmatā, kur gudrais ķēniņš un viņa skolnieki izsmej cilvēku netikumus un grēku. Sliņķim Salamans dod šādu padomu: "Paguli, paguli vēl drusciņ, pasnaud kādu nieku, saņem kopā drusku ciešāki savas rokas, lai tu labāk dusētu! Tad tevi pamazām, it kā tev kājām pa pēdām iedama, pārsteigs nabadzība, un tevi nomāks trūkums kā bruņots ceļa laupītājs." (Sal. pam. 6:10–11) Labs padoms, un, šķiet, varētu būt visai iedarbīgs!

Lielais sieviešu pazinējs Salamans

mēģina vest pie saprāta gaismas un mācīt arī sieviešu dzimumu: "Skaista sieva bez savaldības un goda ir kā zelta gredzens cūkas purnā." (Sal. pam. 11:22; sk. arī 21:9; 25:24) Jāatceras, ka jūdiem cūka bija nešķīsts dzīvnieks, bet zelts – tīrības un šķīstuma simbols. Aina ļoti izteismīga – kurš gan nesmiets un nerādītu ar pirkstu, redzēdams zelta rotas cūkas šņukurā? Tādu pat izsmieklu būtu pelnījusi arī skaista sieviete bez savaldības un goda.

Lūk, tāds, īsumā, ir Vecās Derības humors – reizēm skarbs un izsmējīgs, reizēm laipns un draudzīgs, taču savā dziļākajā būtībā nopietns, jo nopietna ir tā vēsts, kurai tas kalpo, – Dieva bardzības un žēlastības vēsts. ㊫㊲